

село. Било къмъ пладне. Слънцето прижурѣло и Панталей патникъ рекълъ да си почине край моста до чешмата. Не му се спирало въ селото, цето кръчмитъ още кѣнтели отъ пиянски викове.

Когато миналъ край къщата дето преспалъ, попиталъ за стопанина й. Разбралъ, че другъ я стопинисва, а първия спросѣлъ. При излизане отъ селото, като миналъ моста-вижда подъ върбата просѣкъ. Позналъ го. Той билъ онзи, който за лудо хвърлялъ пари отъ чердака. Спрѣлъ се, гледа го и не си върва очитѣ: слабъ, потъмнѣлъ, одрипанъ, протѣга ръка за милостъ.

Светецътъ си спомнилъ за златнитѣ и сребърни монети, събрани, кога този просѣкъ, като разгулникъ хвърлялъ и му ги далъ милостиня.

- Да не си събркалъ, страннико, - казалъ просѣкътъ, капуснешъ просиятъ. Ти си още младъ. Здравъ си. Отъ едно то съгледалъ какво му далъ милостиня.

« Защо те очудва! - ти едно време ги хвърляше съ шепчици разпуснатъ животъ. па отъ чардака... »

« Просекътъ слушалъ благитѣ думи на странника и като - Хвърляхъ ги, защото нѣмаше кой да ме свести. Сега чакъ разбирамъ какво лудостъ е било... Тийе, разбрахъ »